

Τεχνικές πρόσληψης και επεξεργασίας
γραφτού λόγου – Διαβαθμισμένα επίπεδα

Υψηλό επίπεδο

για όλο το Δημοτικό

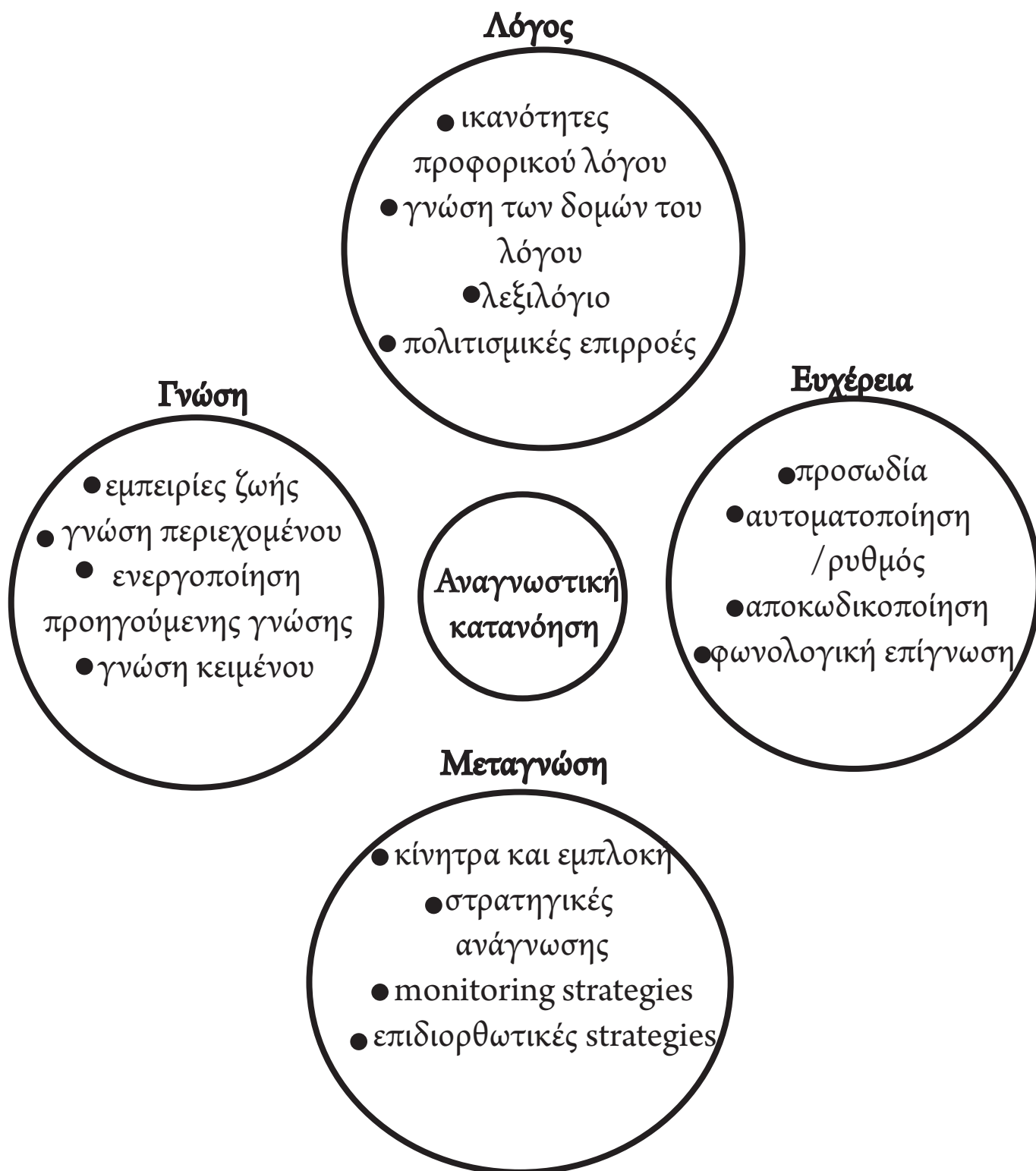

Περιεχόμενα

Θεωρητικό υπόβαθρο.....	4
Στρατηγική K - W - L Plus.....	8
Ιδιοθύελλα.....	14
Αριθμημένες προτάσεις.....	18
Αριθμημένες παράγραφοι.....	19
Γραφικός Οργανωτής.....	20
Γνωστική μεταγνωστική στρατηγική – Σχέσεις ιδεών.....	23
Στρατηγική: Τι ξέρω για το θέμα; Τι θέλω να μάθω; Τι έμαθα τελικά;.....	24
Μοντελοποίηση.....	27
Συνδέω – Γρήγορα διαβάζω – Υποθέτω – Συνοψίζω.....	29
Στρατηγική ΚΜΑ.....	31
Τεχνική αυτοερωτήσεων.....	33
Τεχνική σημειώσεων: Συμπληρώνοντας κατάλληλα δημιουργείς περίληψη.....	35
Δώσε τη δική σου συνέχεια στην ιστορία!.....	38
Τεχνική των Προβλέψεων: ΣΚΑ.....	41
Αναγνωστική κατανόηση.....	43

Θεωρητικό υπόβαθρο

Μαθαίνοντας την Αναγνωστική Κατανόηση

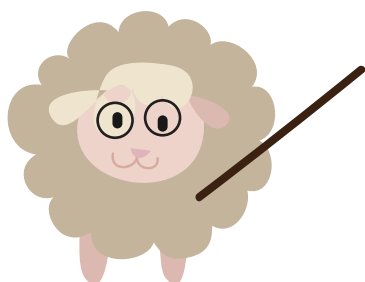
Τι ξέρω για το θέμα του τίτλου;	Τι θέλω να μάθω;	Τι έμαθα τελικά;	Τι θέλω ακόμα να μάθω για το θέμα;

ΤΑ ΖΩΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Η κυρία προβατίνα, η δασκάλα, είχε βάλει σε σειρά τους μαθητές της. Πρώτος ο λαγός, δεύτερη η αλεπού, τρίτος ο λύκος, τέταρτη η κότα, πέμπτη η αρκούδα και έκτος ο αετός. Το κοράκι ήταν τιμωρία, γιατί δεν άκουσε την κυρία και έκρωζε κατά τη διάρκεια του μαθήματος. Είχε έρθει η ώρα να παίξουν ένα παιχνίδι όπως κάθε μέρα και ύστερα θα τελείωνε η ώρα του μαθήματος και θα επέστρεφαν στα σπίτια τους.

- Λαγέ εσύ που είσαι πρώτος, θα πεις μια λέξη στην αλεπού και η αλεπού στο λύκο και ούτω καθεξής μέχρι να φτάσει στον αετό. Ο αετός θα μας πει ποια είναι η λέξη. Αν η λέξη είναι η σωστή τότε το κοράκι δε θα είναι πια σε τιμωρία και θα παίξει κι αυτό. Ξεκίνα λαγέ.

Έτσι είπε η δασκάλα κι έτσι έγινε. Η λέξη ήταν σωστή και το κοράκι μπήκε στο παιχνίδι. Η δασκάλα κράτησε λίγο παραπάνω από το συνηθισμένο τους μαθητές, γιατί το κοράκι χάρηκε πάρα πολύ με αυτό το παιχνίδι και δεν ήθελε να σταματήσουν.

Η ΔΙΑΤΑΓΗ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΟΥ

Ο έμπορος ακούστηκε από το βάθος της αποθήκης: «Μη χασομεράτε!». Οι εργάτες ήταν σίγουροι πως ο έμπορος τα έλεγε αυτά χωρίς να τους έχει κοιτάξει. Η ίδια διαταγή κάθε φορά. Είτε έκαναν τη δουλειά τους σωστά είτε έκαναν τη δουλειά τους αργά. Όμως το αγαπούσαν το αφεντικό. Είχε καλή καρδιά και ποτέ δεν τους χαλούσε χατίρι. Επίσης η αμοιβή τους ήταν πάντα σωστά υπολογισμένη και στην ώρα της. Αν κάποιος ήθελε να πάρει άδεια, το αφεντικό αμέσως του έδινε χωρίς να του κρατάει κακία και χωρίς να περιμένει εξηγήσεις. Αν κάποιος χτυπούσε, το αφεντικό έτρεχε πρώτο να βοηθήσει. Αν κάποιος αργούσε, τον καλημέριζε διπλά. Γι' αυτό κι εκείνοι ήταν σωστοί απέναντί του και υπάκουγαν στη μοναδική διαταγή του: «Μη χασομεράτε!».

1) Διάλεξε έναν τίτλο που ταιριάζει:

- α) Ο έμπορος
- β) Το καλό αφεντικό
- γ) Η δουλειά μου

2) Ποια ήταν η διαταγή που έδινε το αφεντικό;

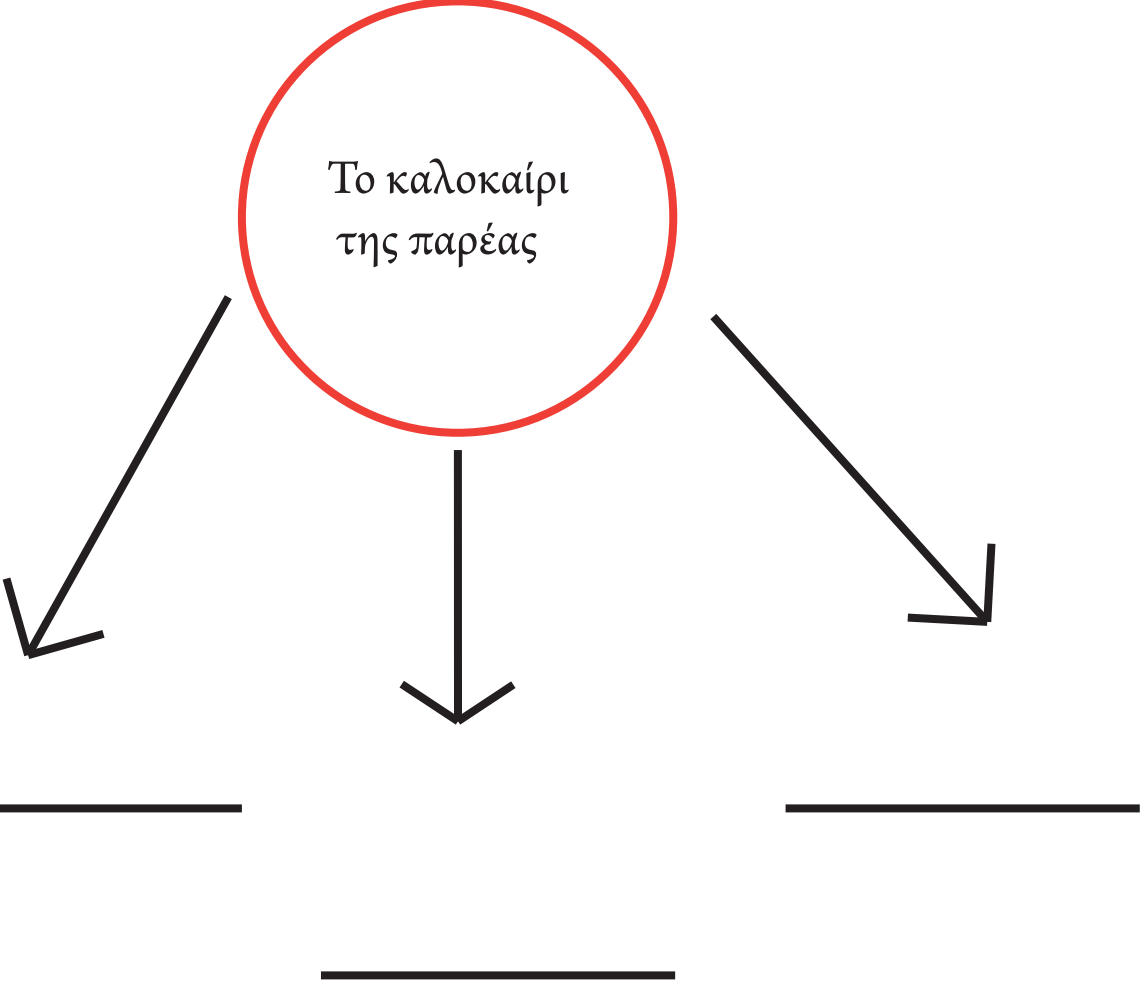
3) Τι έκανε το αφεντικό στις ακόλουθες περιπτώσεις:

• Αν κάποιος ήθελε να πάρει άδεια; _____

• Αν κάποιος αργούσε; _____

4) Από πού συμπεραίνεις ότι το αφεντικό ήταν καλό;

Τι ξέρω για το θέμα;

Το καλοκαίρι
της παρέας

Τι θέλω να μάθω;

Το καλοκαίρι της παρέας

Πώς πέρασε το καλοκαίρι η παρέα;

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Η ΕΜΠΝΕΥΣΗ

Είχε την εντύπωση ότι η έμπνευση είναι ένα ποτήρι γεμάτο νερό, αφημένο έξω, που κάποιες φορές εξατμίζεται αλλά ποτέ τελείως. Πάντοτε υπήρχαν περιοδοί βροχής και ξαναγέμιζε. Τώρα πια είχε αρχίσει να πιστεύει ότι η έμπνευσή του ήταν ένα ποτήρι άδειο από νερό κι ότι η αναβροχιά ήταν το πιο άδικο πράγμα που μπορούσε να τύχει σ' έναν καλλιτέχνη. Ο ζωγράφος απελπισμένος κοίταξε τον άδειο καμβά που είχε μπροστά του, τη γεμάτη και αχρησιμοποίητη παλέτα που υπήρχε παρατημένη στο πάτωμα, τους άσχημους λεκέδες με τους οποίους είχε πιτσιλίσει τα ρούχα του στην προσπάθειά του να σκεφτεί κάτι να ζωγραφίσει. Ύστερα κοίταξε έξω από το παράθυρό του. Ατένισε τη φύση που υπήρξε πηγή έμπνευσής του τα τελευταία χρόνια, αλλά εκείνη δεν του μιλούσε πια. Κοίταξε πάλι τον καμβά του, που έστεκε περιμένοντας τα σχέδια και τα χρώματα να τον γεμίσουν.

Σηκώθηκε και με βαριά χέρια έπιασε την παλέτα. Τη γέμισε με χρώματα μουντά και φωτεινά. Έπιασε τα πινέλα του και χωρίς να σκέφτεται άρχισε ν' αποτυπώνει με χρώματα τις σκοτεινές και τις φωτεινές του αισθήσεις. Αυτά που ένιωθε βγήκαν σαν χείμαρρος από μέσα του, έδωσαν δύναμη και φωνή στα πινέλα κι έβαψαν τον καμβά με τρόπο που δεν τον είχαν βάψει ποτέ. Ο ζωγράφος δε σκεφτόταν, μόνο ένιωθε και έβαφε. Μετά από δύο ώρες συνεχούς μάχης, ο ζωγράφος αποκαμωμένος απομακρύνθηκε από το έργο του, έκλεισε τα μάτια του κι ύστερα τα άνοιξε. Αυτό που αντίκρισε ήταν η ψυχή του καμωμένη με κόπο και ιδρώτα. Το βλέμμα του γέμισε από χρώματα και ήξερε ότι αυτό ήταν το καλύτερο έργο που είχε ζωγραφίσει μέχρι τώρα.